

Rechtvaardigmaking.

Ook in het geschild dat rees over de vraag, of de rechtvaardigmaking in de godgeleerdheid alleen voorkomt, gelijk ze door het geloof personeel voleind wordt, of ook gelijk ze eeuwig voor God bestaat, wenschen we aan de broeders, die zich in enkele uitspraken omtrent deze zaak niet vinden konden een nadere overweging aan te bieden.

Hoe stellen zij zich de kennis van, waarmede God de dingen kent?

Onze menselijke kennis komt hoofdzakelijk door gewaarwording, door waarneming en door denken tot stand.

Doch is zoo ook de kennis waarmee God kent?

Nee, hebben alle goede theologen steeds gezegd, zoo is de kennis waarmee God kent niet.

In de kennis Gods komt niets door waarneming of gewaarwording of nadenken van het waargenomen. Er is in de kennis Gods niets dat op een verminderen of vermeerderen van de kennis gelijkt. Zijn kennis neemt af noch toe. De kennis Gods is en blijft eeuwig dezelfde. Ze is eeuwig en volkomen en niets kan in haar feilen of ontbreken.

Dit komt daar vandaan, dat God de Heere alle dingen kent uit zichzelf. In Hem zelf is als inblijvend werk (opus immanens) zijn raad, zijn welbehagen, zijn voorverordening, zijn verkiezing en zijn verwerping.

In den raad des welbehagens ligt alles wat er ooit gebeurd is, gebeurt of gebeuren zal, niet slechts met groote trekken, maar tot in de allerkleinste bijzonderheden beschreven. »Geen ding geschiedt er ooit gewisser dan het hoog bevel uit 'Heeren mond.' »God zij alle zijn werken van eeuwigheid bekend.»

Geheel de historie van de wereld, van de menscheit, van eenig volk, van eenig geslacht, van eenig gezin, van eenig persoon, is dus feitelijk niets anders dan de verwerkelijking van hetgeen als program, als we zoo zeggen mogen, vaststaat in het besluit der voorverordening Gods.

In dat besluit der voorverordening is niet alleen het einddoel van de wereld, van elk volk, van elk gezin, en van elk persoon vastgesteld, maar zijn evenzoo vastgesteld de middelen, wegen en tusschenkomende oorzaken, die tot dat einddoel leiden zullen.

Nooit de zonde als zonde, maar wel de werking en uitwerking, gelijk onze Gereformeerden het noemen, van wat voor den schuldigen mensch zonde is.

Als Simeï David vloekt, is dit Simeï tot zonde, maar dat David dit leed ondergaat, staat in Gods voorverordening vast.

Hermede zullen, dunkt ons, de broeders op wie we het oog hadden, het eens zijn. Ze zullen ten deze niet afwijken van de leer der Schrift, gelijk onze Gereformeerde vaders die steeds beleden hebben.

Maar is dit nu alzo, volgt hier dan niet uit, dat de verkorene in de kennis Gods voorkomt, als een creatuur, dat, in zonde ontvangen en geboren, bestemd is om wedergeboorte, tot geloof gebracht, als gerechtigd aan zich zelf ontleedt, en in het laatste oordeel als rechtvaardige vrijgesproken te worden?

Is het niet alzo, dat hij dus en niet anders in de eeuwige, onveranderlijke, altoos zich zelve gelijk blijvende kennis staat?

Is het niet alzo, dat hij in die zich zelve gelijk blijvende kennis voorkomt als door God zelve daartoe verordeneerd en voorzien met al de middelen die er hem gewisselijk toe leiden zullen?

En stemt ge dit toe, hoe ware dan te stellen, dat God tot zijn bekeering toe in zijn toorn tegen hem volhardend zou, en eerst van het oogenblik zijner bekeering af, hem zou leeren kennen als een in zijn voorverordening gerechtigden?

Onthouding.

XX.

Moet, op grond van ons vorig verzoek, ook bij de bestrijding van het alcoholisch misbruik, eerst gevraagd wat de bestaande organisatie van het gewone leven hiertegen vermag, en mag eerst daarna sprake zijn van buitengewone verenigingen ad hoc, dan onderschatten men toch ook hier niet de gewone middelen, die ons ten dienste staan, om ijlings te jagen naar het extra-ordinair.

Niet alleen toch de Overheid en de Kerk, maar ook het Huisgezin, de School en het Bedrijf komen hier zoo uitnemend te staan. Beginnen we van achteren af, dan springt het in het oog, dat beroep en bedrijf in zijn wijdeste omvang genomen, bijna geheel den breedten kring bestrijkt van het jeneverdrinkend deel der bevolking. En neemt men onder deze categorie ook de burelen en kantoren op, dan is het groter deel van onze cognac-slurpende heeren-bevolking er tevens onder begrepen.

Wel terdege dient derhalve de vraag te worden gesteld, in hoeverre zij die in zulk een bedrijf of beroep, op zulk een kantoor of bureau, het zeggenschap hebben, het alcoholisch misbruik kunnen bestrijden.

En wie zal dan betwisten, dat de invloed die op dit terrein ten goede kan uitgaan, inderdaad bijna onbegrensd is?

In Boas is ons land zoo gelukkig een Patroonsvereniging te bezitten, die zich hoofdzakelijk ten doel heeft gesteld, de verplichtingen na te gaan, die de patroons, onder verband van hun conscientie, gehouden zijn jegens hun loontrekkenden na te komen.

Of Boas nu deze haar werkzaamheid ook reeds over den boeg liet gaan, die in deze artikelen aan het woord is, durven we niet beslissen. Men zou daartoe al haar verslagen en alle nummers van haar orgaan moeten doorlezen. Maar zooveel durven we, op onze herinnering afgaande, toch wel verklar-

ren, dat haar studie en haar werkzaamheid in zake het misbruik van alcohol stellig nog niet ten einde liep.

Toch is het onmiskenbaar, dat de patroons ten opzichte van zijn onderhoorigen ook in dit opzicht verplichtingen heeft.

Want wel heeft de Liberalist met zijn valsche theorieën van een alleen door contract ineengezette maatschappij deze zedelijke sociale verplichtingen niet alleen geloofend, maar ze zelfs als inbreuk op de persoonlijke vrijheid gebrandmerkt; doch haar heerschappij, de heerschappij der egoïstische school van Manchester heeft thans uit, en meer sociale, en daardoor meer zedelijke gevoelens kwamen allengs boven.

Het besef ontwaakte weer, dat de patroon, hoezeer ook het belang van zijn bedrijf niet uit het oog verliezende, toch niet vergeten mag, dat hij in den werkmans of klerk niet door een automatisch instrument, maar door een mensch gediend wordt, en de Christen patroon voegt er bij: door een schepsel naar den beeld der Gods geschapen, en zoo ook zijn werkmans of klerk den Heere mag belijden, door een broeder.

Reeds hieruit volgt dat hij in zijn werkmans of in zijn klerk »zijn naaste» heeft te zien; ook dien »naaste» heeft lief te hebben als zich zelve; en alzo ook jegens zijn onderhoorige gehouden is tot al die verplichtingen, die we jegens al onze naasten te vervullen hebben.

Maar dit wordt nog verscherpt door de overweging, dat zijn werkmans of klerk, immers onder Gods bestel en leiding, tot hem in een bijzondere verhouding is getreden, en dat dus uit deze bijzondere verhouding ook bijzondere verplichtingen voortvloeien.

En eindelijk mag in het algemeen geconstateerd, dat een patroon die zijn personeel ook door zedelijk toezicht, zedelijk vermaan, en zedelijke behandeling in waarde houdt, er in zijn bedrijf en op zijn kantoor op verbeterd. Elk patroon toch stemt toe, dat, zoo kundig gelijk staat, een zedelijk hoog staand personeel hem beter dient, dan een personeel dat zedelijk inzoomt.

Wat nu op die wijs reeds vaststaat, indien men elk patroon met zijn personeel afzonderlijk neemt, treedt nog duidelijker aan het licht, indien men de quaestie in het algemeen overziet.

De bloei van welk vak ook, en niet minder de bloei van de nationale nijverheid, scheepvaart, handel enz. in het algemeen, wordt belemmerd en tegengehouden, zoo het personeel dat op het kantoor of in het bedrijf of op het schip dienst doet, bij eenige natie laag staat in zedelijk opzicht, en daarentegen niet weinig bevordert, indien bij eenige natie de stand der werklieden, der matrozen en der klerken godvruchtig en eerbarmend leeft.

Dit is zoo waar, dat zij die den godsdienst tegenwerken, daardoor geen geringe schade ook aan onze nationale welvaart hebben toegebracht, en dat omgekeerd zij die den godsvrucht poogden aan te moedigen, ook in stoffelijke zin het vaderland hebben gezegend.

Komt dan Boas er ook vroeg of laat toe, om dit ethische deel van haar taak op afdoende wijze onder de oogen te zien, dan zal het tot geen andere conclusie kunnen komen, dan dat de verplichtingen, die ook in zedelijk opzicht op de patroons rusten, metterdaad vele zijn, en ook dat ze niet het minst ook het misbruik van den alcohol raken.

Geen patroon is uit den aard der zaak verplicht, om personeel dat zich aan misbruik van sterken drank schuldig maakt, in dienst te houden. Doch ook al nam men aan, dat het, bij het sterk heerschen van de drankzonde, niet gaan zou, plotseling al wie drinkt van zijn bedrijf of kantoor te verwijderen, dan heeft de patroon het toch altoos in zijn macht, om het personeel dat zich van deze zonde onthoudt, voor te trekken, en het deel van zijn personeel dat nog in deze zonde ligt, achter te stellen. En reeds deze voorkeur zou zedelijk werken.

Ook kan de patroon op tijd werken. Hij kan waarschuwen. Hij kan een tijd van uitsluit geven. Hij kan te verstaan geven, dat er een einde aan dat onnatuurlijk drinken moet komen, en dat anders scheiden voor de deur staat.

Dat scheiden kan een aanvang nemen bij elk delinquent, die door de gevolgen van den drank blijkt niet op tijd te komen, of weg te blijven, of tot zijn werk onbekwaam te zijn. Vooral op de Maandagen kan hij een scherper oog houden. En op die wijs allengs zijn personeel uittevoeren.

Om hiertoe kracht, zedelijke kracht te bezitten, zal hij natuurlijk hebben toe te zien, dat hij niet zelf aan misbruik schuldig staat, en kwam dit wel voor, allereerst zijn eigen leven hebben te beteren.

En is op die wijs de drankzonde bij patroon en personeel tegengegaan, tot staan gekomen, en ten leste uitgebannen, dan werkt dit ten goede niet alleen op het oude, maar ook op het jonge personeel, en zal de patroon een zegen gespreid hebben, niet alleen op zijn kantoor of werkplaats, maar ook in de gezinnen van zijn werkvolk, en over het opkomend geslacht.

Just daarom kan er niet genoeg op het voornamelijk van patroonsverenigingen worden aangedrongen, en is het zoo te wenschen, dat Boas ten deze stuur en leiding moge geven. Slechts bepale men zich niet tot Boas. Ook de predikatie des Woords heeft voortdurend den eisch van Gods Woord ten deze aan een iegelijk, die anderen in dienst heeft, voor te houden, en ook lange dien weg de zonde van den drank te bestrijden.

Velerlei komt dan hier nog bij. Weet men dat uitbetaling van loon in herbergen uiterst schadelijk werkt, dan zal men gaan inzien, dat zulk een uitbetaling zonde voor God is, en ze dus mijden.

Valt het feit niet te loochenen, dat de dag der uitbetaling, als de man geld op zak krijgt, de zwaarste verzoeking met zich brengt,

dan zal men juist op dien dag aan zijn werklieden een tegenwicht kunnen bieden.

Is het bekend, hoe slechte woning het huis uit en naar de herberg drijft, dan zal men op het verschaffen van goede woning voor zijn personeel bedacht kunnen zijn.

Moet gerekend worden met den trek naar gezelligheid, dan opene althans we een groot personeel in dienst heeft, de gelegenheid om zulk gezellig samenzijn, met de vrouwen en ook de kinderen, buiten de kroeg te vinden.

Kennis omtrent de vreeselijke gevolgen van de drankzonde kan door het uitdelen van traktaatjes verbreid worden.

Wie weinig personeel in dienst heeft, kan zijn werkvolk ook thuis bezoeken, vooral bij leed en ongeval, en zodoende invloed ook op het huiselijk leven zoeken te verkrijgen. Bij groote belangen kan men een bezoeker aanstellen, die niet meesterachtig maar vriendelijk en deelnemend, den patroon vervangt.

Het duikt dan ook geen twijfel, of juist bij het bedrijf schuilt in den patroon de groote factor, om zegend te werken en het misbruik van den alcohol tegen te gaan.

Wat nu hier alleen noodig is, is zedelijke ernst bij onze patroons.

Dat die zoo veelvuldig ontbreekt, is de kanker die ons nationale leven ondermijnt. Tal van patroons kan het niet schelen, wat er van hun werkvolk en van de gezinnen van hun werkvolk terecht komt, en niet weinigen zijn er, die zelve te onzedelijk leven, en zelve te veel aan Bachus offeren, dan dat ze zedelijke invloed zouden kunnen uitoefenen.

Doch juist dit maakt het voor onze Christen-patroons tot te ernstiger plicht, om hier voor te gaan, om ook in dit opzicht de eer van ons nationale leven op te houden, en om, naarmate anderen meer te kort schieten, in betoon van ijver te overvloediger te zijn.

Voor al Gereformeerde patroons vragen we dit met aandacht.

Niet-Gereformeerde Christenen kunnen nog meenen, dat wat zij behoorden te doen, wel door een Onthoudingsvereniging zal worden verricht.

Maar Gereformeerde patroons behooren te verstaan, dat zulk een Onthoudingsvereniging tegen hen getuigen zal in den dag des oordeels, indien zij datgene doen moest, waartoe de patroon zelf van Gods wege geroepen was.

Recensie.

Met onze aankondigingen zijn we ten achter.

Daar heeft de Synode op haar geweten. Zij rooide eerst onze tijd, en legde toen beslag op onze plaatsruimte.

Het is nu te laat, om nog een woord ten goede te zeggen, over de tintelende gelegenheidsrede van Ds. Gispén, door eenvoudige, kinderlijke waarheid zoo pakkend; te laat om terug te komen op het steriel-historische stuk, waarmee Ds. Littooy de Generale Synode opende, zoo rijk aan aangrijpende bijzonderheden; te laat om Donners nieuwe uitgave van Vermeer ter sprake te brengen, als geestesvrucht van een jurist, betrekkelijk een zoo zuiver theologisch geschrift; te laat eindelijk om nog terug te komen op de helder gestelde en wel doordachte rede van Ds. Van der Velden over Psalm 67: 2 en 3. Ook het Handboekje van Dr. H. H. Kuypert moet onbesproken blijven, niet omdat het voor bespreking te laat is, maar omdat het, hoe snedig en nuttig ook, in zijn kleinheid wegschuilt, en famillierelate soms bespreking in een blad als het onze min wenschelijk kan maken.

Maar wel willen we een enkel woord zeggen over: *Palestina, het land der Aarts-vaders*, van SAYCE, bij Breyer, te Utrecht, onder toezicht van Prof. Van Leeuwen uitgegeven.

Dit boekje is uitmendend, in zoover het aan het gewone publiek een inzicht in de rijke vondst, die de onderzoekingen in Egypte en Babylon opleverden, en voor sceptische geesten zeker tegenwicht biedt, tegen den verderfelijken invloed der Moderne en Ethische Bijbelcritiek.

Ook leest het aangenaam, en biedt u het eigenaardig genot, om u in allerlei bijzonderheden uit den tijd der aartsvaders te verplaatsen, die wel niet pikant, maar toch interessant zijn.

Slechts één bedenking hebben we tegen de strekking van dit geschrift.

Het wil ons namelijk in den waan brengen, alsof de zekerheid der Bijbelsche historie voor ons vaster zou zijn geworden, nu uit de Egyptische en Babylonische archieven blijkt, dat allerlei, dat de Heilige Schrift ons uit den tijd der aartsvaders verhaalt, ook voorkomt in hun berichten, en zelfs nader toegelicht wordt door hetgeen in Egypte en Babylonie is gevonden.

En dit nu betwisten we.

Het wordt er ter weelde niets zekerder door.

Uw geloof aan de Heilige Schrift kan niet op uitwendige getuigenissen rusten. En al kwam er een engel uit den hemel, die ons zei: Al wat in den Bijbel staat is waar, ook het getuigenis van dien engel zou de zekerheid aangaande de Schrift niet vaster kunnen maken.

De zekerheid aangaande de Schrift rust op een innerlijk, een geestelijk getuigenis, dat voor het kind van God versterkt en bevestigd wordt door zijn eigen zielsveraring.

Een uitwendig getuigenis kan dus nooit in aanmerking komen. Het karakter, de aard zelf van het geestelijk leven verzet er zich tegen.

Voor onze vaders, die niets van deze Babylonische en Egyptische vondsten afwisten, stond de waarheid der Schrift precies even vast, als ze nu voor Gods kinderen vaststaat.

Niets meer, niets minder.

En al vond men morgen den dag, wat op zichzelf niet onmogelijk ware, brieven van Mozes, van Jozua, of zelfs van Abraham terug, we zouden er niets vaster dan nu om staan in ons geloof, dat God die en die beloften aan Abraham en zijn zaad gegeven heeft, zelfs niet ook al deelde Abraham zelf in een brief die beloften woordelijk medede.

Nooit, op niet één punt van den weg, zal een stuk buiten de Schrift de Schrift steunen kunnen.

Immers al zulk beweren sluit de valsche stelling in, alsof er buiten de Schrift iets in schrift bestond, dat beter dan die Schrift te vertrouwen ware.

Uit de Pers.

In het *Grif. Volksblad* onder redactie van Ds. De Haas las men over de Synode te Middelburg, dit, even gunstig oordeel:

Met welk een gevoel van vernieuwing en blijde tevredenheid, door ons Gereformeerde volk de uitkomst van de Generale Synode te Middelburg begroet wordt, kan o. m. blikken uit de volgende correspondentie van een vriend aan zijn vriend.

Dese broeder dan schreef: Het Gereformeerde volk en zij, die in het Woord dienen, hebben vier weken van 's Heeren wege vol blijde en geregeerde verrassingen gehad.

Zal de daad, die deswege den Onfimer wordt gebracht beantwoorden aan de mate waarmee Hij het heeft geteerd, nu de vijanden worden beschaamd en zij, die op verandering en verdelheid en twisten zonder eind hoopten, zijn beschaamd?

Ik bid en hoop het, maar ik vrees ook voor geweldige teleurstellingen.

Wat bemoeiende toon en verwachtingen van zijn genade, van wat de Heere werken kan en zal heerscht reeds in het Woord waarmee de gevierde spreker de bedestond heeft ingeleid. Wat zou ik het gaarne hebben gehoord!

En tenslotte: De vrede is niet verkond, maar versterkt en daarvoor was alleen noodig, dat de allesoverklimmende genade Gods en de allen beschamende tegenwoordigheid des Heeren Jesu Christi te Middelburg in het midden der broeders zich zou openbaren en de geest des Vaders en des Zoons sterker bliken zou, dan de geesten die God Drievienig in dit of in dat of in alles willen tegenstaan.

Middelburg en 's-Hage, welk een contrast. Mijn dunkt, de duivel moest zich schamen voor het schijnvertoon en ellendigstaatsrechtelijke kerkspel, dat fin de residentie formeel gevoerd is.

Bedrog was al te doordringend. Verbond tusschen Christus' prediking en volle vrijheid om het antichristelijke rijk te dienen, op derlei kansen, werd al te zeer tot stand gebracht.

Men had minstens Bronsveld en Van Dis moeten toepoelen: gaat naar Middelburg, gij verraders van uw Heel! En hadden zij dan bekend, dat zij den lieven vrede zouden verstoort hebben en met een of anderen tekst beweren, dat zij dit uit eigenbelang hadden gedaan, maar toch, voor alles, »de vaderlandsche kerk» zouden blijven liefhebben, dan, maar ook niet eer, zouden zij weer in gunst aangekomen kunnen zijn. Want nu is ook de onmacht van den duivel gebleken en gebleken tevens, dat zijn »zwarte majesteit» alleen door laffe vleiers gehuldigd, zijn kerkvertoon in stand gehouden niet.

Als er een man opkomt met wat heilig vuur beziel, zoo hij die kerk op de grondvesten doen sidderen.

De briefschrijver eindigt zijn epistel met de betuiging zijner blijdschap over de resoluties in zake het bewaarschrift van Bedum en wenscht zeer de meerdere eensgezindheid onder de broeders van hetzelfde Huis.

Ook dit woord in de Pers uit den kring buiten de Pers heeft voor ons betekenis.

In de *Reeper* schrijft Prof. Lindeboom, na brede inleiding, dit:

Uwe vraag, wat ik bedoelde met het gezegde op de Synode, dat het pendebat niet op de tot nu toe gevolgde wijze moet worden voortgezet, hoe het is te verstaan, dat ik ten slotte voor het voorstel der Curatoren in zake de regeling der Theol. School wilde adviseren; welke betekenis m. i. het besluit i. z. Bedums bewaarschrift heeft; op die vragen zal u allerleest een antwoord vinden. Nu moet ik u reeds opmerken, dat de officiële Acta nog niet zijn verschenen, en dat een en andere mededeelingen in sommige bladen deels niet juist, deels niet volledig zijn. Er is zeer veel geredeneerd, en vele conclusies zijn door tal van overwegingen ingeleid, doch de Synode heeft uitgesproken, dat zij alleen de aangenomen resoluties als haar werk wil hebben beschouwd. Dit neemt niet weg, dat vele besprekingen en overwegingen ook hare beteekenis hebben, op zichzelf en in verband met de besluiten.

Het vele goede, dat ik in den arbeid der Synode gaarne waardeer, kan mij niet doen medezingen in den hoogen jubelzang. De beslissing over het Opleidingsrapport, waaraan ik met andere broeders langen tijd veel arbeids heb gehad en dat m. i. den besten weg wees, heeft, hoewel zij na al wat in de pers en in de vergaderingen voorafging, te verwachten was, mij leed gedaan. De behandeling van Bedums bewaarschrift, en de beslissing is volstrekt niet naar mijn wensch, had m. i. een andere behooren te zijn. En zoo zijn er meer zaken. 's is nu echter niet meer de vraag, hoe wij 's zouden wenschen, maar wat wij, nu deze beslissingen alzo zijn gevallen, te denken, te zeggen en te doen hebben. Laten we bij die vraag niet alleen of meest op de menschen zien, maar bovenal op den Heere, Wiens de Gemeenten zijn en onder Wiens bestuur ook alere dingen zijn geschied, en die ons en alle broeders en zusters roept om, droevig of blijde, te doen wat onze hand vindt om te doen tot opbouw van Sion, tot bevordering van den waren vrede van Jeruzalem.

Op éne vraag wil ik nu reeds antwoorden. Op deze: of de besluiten der Synode geen reden geven om de Geref. Kerken te verlaten? Daarop is mijn antwoord: volstrekt niet. Wie zulke vragen in zijn hart voelt opkomen, dien roep ik toe, wat ik boven schreef van hen die opgewonden zijn van vreemde en moed over de vervulling hunner wenschen, zij voorlicht! Een kerkgemeenschap verlaten is alleen dan geoorloofd, wanneer men daarin niet meer naar het Woord Gods kan leven en arbeiden. Wat bepaaldelijk het berwaar betreft over de veelbesproken leeringen, hoe men ook de beslissing i. z. Bedum opvatte, de Synode heeft die leeringen niet bevolen te leeren, ze niet geleid, en — door andere besluiten ten duidelijkste getoond, voor de zuiverheid en de handhaving der Geref. leer met kracht te willen waken in eigen boeren, en ook nauwlettend te willen toezien op de zusterkerken. Gij moet het een in verband beschouwen met het ander, en uw oordeel alteminst laten bepalen door partijdige voorstellingen en beoordeelingen. 'k Hoop u een en ander in bijzonderheden aan te toonen.

Dit is een gammal anders toon, dan vóór de Synode werd aangeslagen. Zinge de *Reeper* tot aan de eerstvolgende Synode in dezen en 'geen anderen toon.

Dan zal het althans met de wanklanken in het kerkelijk akkoord een einde hebben!

Ds. Littooy in de *Zuider Kerkbode* laat zich aldus uit:

De van voren zoo druk besproken Synode van Middelburg is voorbij en behoort thans tot de geschiedenis.

Zóó gaat het ook met ons. Het is komen en gaan. Doch zeker is het en gelukkig tevens, dat de Heere onze God regeert, ja, dat Hij zijn welbehagen, zijn raad en wil ten uitvoer legt. Alleenlijk instrumenten te willen zijn des Heeren Heeren is een onschatbaar voorrecht. In dat geval toch onderwerpen wij onze inzichten en onzen wil aan Zijn welbehagen en aan Zijn voorzienig bestuur, waardoor Hij aan Zijn welbehagen uitvoering geeft. En bij verschil van inzichten is er dan een hogere eenheid, en diensovelgens een samengaan en volgen van den Heere, onzen God. Onze kijk op de dingen voor de absolute ware, en alzo voor de allen verkieselijke te houden is gewis verkeerd. Niet bij ons inzicht, maar bij hetgeen de Heere ons in Zijn Woord zegt, moeten wij onwrikbaar pal staan. Allen nu die de Synode bijwoonden weten, zij kunnen ten minste weten, dat door hen, wier inzichten niet hebben gezegevierd, zelfs in geen enkele rede is aangehouden, dat hetgeen besloten werd inging tegen het Woord onzes Gods en tegen de leer der Gereformeerde Kerken. Dat is niet geschied, toen naar aanleiding van de dogmatische geschillen het vertrouwen in de professoren te Amsterdam en te Kampen uitgesproken werd; dat is niet geschied, toen in betrekking tot de Zending een gammal andere methode aangehouden is die niet geschied, toen het literairisch en het theologisch onderwijs te Kampen gegeven, geschieden, beter geregeeld, uitgebreid en tot veel hooger peil gebracht werd, het is niet geschied in betrekking tot eenig besluit door de Synode genomen. Naar mijn vaste overtuiging kon het ook niet geschieden. Daarom was er zelfs geen sprake van en werd er blijkbaar niet aan gedacht.

Hoewel de Synode niet altijd besluit overeenkomstig leders inzicht, wandeid zij in de sporen van het Woord en de Belijdenis. En daaruit volgt, dat zij gesamenlijk geen reden heeft gegeven om, met het oog op de Heilige Schrift, de Belijdenis en de Kerkenorde der Gereformeerde Kerken het Kerkverband te verbreken, sonder, naar *De Nederlander* ons mededeelt, Kerk B te Dordrecht heeft gedaan. Deze Kerk deed dat, naar luid van dit blad, tengevolge van de besluiten der Synode. Dit nu is voor ons onverdraagbaar. Immers, volgens de belijdenis der Gereformeerde Kerken is zich onder genoegzame reden af te scheiden eene groote zonde.

Het moet ons verbazen en bedroeven dat dit, in strijd met de belijdenis onzer Kerken, tegenwoordig zoo ongemotieerd, zoo lichtvaardig en zoo gemakkelijk geschiedt. Ontegensprekelijk is dat een bewijs van de individualistische eigenaardigheid en eigenwilligheid, die, helaas, onze eeuw kenmerkt. Het kan niet anders of de schijnbare ernst verloopt zich daarin. Het is de geest der eeuw, die zelfs de vromen parten speelt. De geest van God toch breekt ons niet tot handelingen, die in strijd zijn met de belijdenissen onzer Kerken, voor zoover deze op Gods Woord gegrond zijn. En dat zij, ja, dat de artikelen, die op dat scheiden betrekking hebben, in overeenstemming zijn met het Woord des Heeren, gelooven immers ook de broeders die heengingen.

Deze laatste opmerking is onbetwistbaar juist. Indien waar is wat men uit Dordrecht meldt, zoo zou blijken, hoe bij den kerkeraad van de aldus uitgeverden kerk zelfs de eenvoudigste noties van het kerkrecht naar den Woord Gods in het vergeetboek en in onbruik waren geraakt.

En Ds. Sikkel eindelijk schrijft in het *Holl. Kerkblad*:

Er is slechts één roep onder hen, die met de Synode te Middelburg mochten meeleven, over den zegen, die daar gemaakt werd en de kracht, die daar ervaren werd in de gemeenschap en in de eenheid, in welke de broeders daar mochten verkeeren.

En dat bij zoo ernstige, kloeke, mannelijke behandeling, van gewichtige, van diep ingrijpende en ver strekkende zaken en belangen, over welke het oordeel niet slechts uiteenliep maar meermalen een tegenstelling vormde als noord en zuid.

Bij zoo eerlijke onverblomde en doortastende beredenselingen kwam de Synode dan ook tot besluiten, die de teekenen van waarheid, gezondheid en kracht op het aangezicht dragen.

En de indruk, die hiervan onze kerken en ons vaderland ingaat, ja die over de zee naar Indië, naar Engeland, Amerika en Afrika gedragen wordt, is een indruk van het leven der kerk van Christus, die zich hare positie, en de genade van haren God en Koning bewust is, en die bij het licht van Gods Woord met vasten tred haar pad kiest.

Die indruk dringt ook buiten de Kerken door, en roert de doodscheenderen.

En hij keert weer tot ons, die onze Gereformeerde kerken als de begunadigde des Heeren liefhebben, en wij zeggen: »dit is van den Heere geschied, en het is wonderlijk in ons ogen! De Heere heeft ons moete aangezien en ons gebod verhoord! Ja, Hij heeft ons boven ons denken en binnen uit vrij ontferming!»

O, hoe geeft de Heere zijn zegen op een eerlijk samenkomen. Ook bij ondergeschikte verschillen. Eerlijk biddend samenkomen. Niet om gelijk te krijgen, of elkaar vliegen af te vangen, maar om trouw, en een man een man, te blokken onder Gods Woord en te gaan, waar Hij het licht laat schijnen.

Zóó dede men door genade te Middelburg. En daar heeft de Heere het leven op. Daar stelde Hij ons een teeken der hoop. Daar liet Hij de sneeuw op de bergen smelten, waarvan de beekjes thans huppelen door de dalen.

Gaat er niet een goddelijke sprake van uit naar ons plaatselijk gedeelte kerken?

O, wat men aan de ineenstemming in den weg ligt, wat men tegen de ineenstemming inbrengt, het is niets, minder dan niets en iddelheid.

Het is niets in het licht van Gods aangezicht. En door die gedeeldheid breekt gij uw kracht, dooft gij uw leven, keert gij den zegen des Heeren van u en van uw volk.

Verkanterden, verdorven, verteren zullen onze kerken, indien ze niet tot eenheid komen; de sappen zullen vergaan, en de teekenen der verrotting, der ongerechtigheden, die vernietigvoldigen, zullen openbaar worden!

Dat allen dan bidden om den vrede van Jeruzalem, om de eenheid, de ineenstemming onzer kerken. En dat de kerkeraden, sonder dralen, de handen in elkaar leggen.

Dan zal, waar de broeders samenwonen, om als mannen trouw en kloek bij Godes Woord pal te staan, te leven en te werken, de Heere den zegen gebied.

En wij zullen tot een rijken zegen zijn.

Hier is de geestdrift aan het woogen, een element dat in ons kerkelijk akkoord nooit in te nuchtere bedachtsaamheid mag worden verdronken.

In *Timotheüs*, dat zijn tweeden jaargang begon, leest men over het *Alpinisme*, gelijk de beweging genoemd wordt, die het beklimmen van de hoogere bergen aanmoedigt, dit pleidooi tegen en voor.

Lichtinnig, roekeloos, niet waar, om zóó leven en gezondheid te wagen bij een tocht, die nauwelijks enige voordelen aan de wetenschap biedt. Dat is vermetele waaghalszucht, dat moet God verzoeken heeten!

Vergeef ons, indien we het hiernede niet zoo geheel eens zijn. Wij hebben eenigen eerbied voor het karakter, dat het stome en verhevene zoekt, voor den man, die zich aangeetrokken gevoelt, om gevaren te trotseren, wij gevoelen iets voor hem, die een ideaal tracht te bereiken, al gaat het om het leven, en al loont het hem straks niet in kliniekende munt. Zulk een waaghalszucht doet zich op elk terrein voor, waar menscheitjele waaghalsheid niet de bergen geslecht en de dalen pangevuld heeft, door Gods bestek alzo verordend, in overeenstemming met de talenten, door Hem in 's menschen hert geschept, overal, waar de betweter der wereldwijzen de rijke en trouwe verscheidenheid van Gods schepping niet door gelijkvloersche een-